

„To se mi snad zdá. Už jsi něco takového viděla?“

„Jsi tvrdohlavý jako mezek,“ nadává Bily svému miláčkovi. „Copak je to tak těžké?“

„Možná mu to musíš nejdřív názorně předvést,“ navrhone Karel. „Podržím ho tak, aby dobře viděl, co děláš. Ty budeš předvádět klus a potom přeskočíš přes překážku.“

„To je tvůj geniální nápad? Tak to si udělej sám!“

Bily se zavzdycháním sleze ze sedla a ještě jednou dovede Větrníka k překážce. Nechá poníka stát na jedné straně a sama přejde na druhou – v ruce stále drží otěže.

„Šlápne ti na nohu,“ varuje ji Karel.

„Stihnu uskočit, bez obav. Tak pojď, chlapče, nepostávej tam tak hloupě. Hop! Tak skoč.“

Větrník zakroučí hlavou.

„Ale no tak, nebuď hloupý. Zvládneš to, já to vím. No tak, zkus to,“ škemrá Bily.

Větrník svou paní soucitně pozoruje. Potom zvedne pravou přední nohu a shodí s ní jednu kládu, potom druhou, třetí... Když leží všechny klády pěkně vyskládané vedle sebe, poník radostně zařehtá, přejde k Bily a dožaduje se své odměny.

„Myslíš na to, co já?“ zeptá se Karel s úsměvem od ucha k uchu.

„Tohle muselo být v cirkuse jeho vrcholné číslo.“

Bettyin první školní den

Každý druhý den jezdí Bily za Betty. Nosí jí domácí úkoly a probírá s ní všechno, co se ve škole učili. Potom – pod bedlivým dozorem upovídané tety Šarloty – učí Betty jezdit na Větrníkovi. Vodí ho na lonži, protože Betty se bojí jezdit sama. Každé z těch odpolední, pro Bily nesnesitelně dlouhé, končí obvykle procházkou nebo stolním tenisem.

Po nehodě na silnici se Betty zase stáhla sama do sebe. Chová se naprosto pasivně a Bily není schopná říct, kolik z toho, co dívka během svých návštěv vykládá, k ní skutečně pronikne. Pořád totiž vypadá jako marioneta, která je sotva schopná říct ano nebo ne.

Přesto se Bily nechce vzdát. Při setkáních se tváří, jako by Bettyinu apatičnost nevnímala. Vypráví dívce všechny veselé příhody, které se jí kdy udály, a když jí některé neprijdou dost veselé, trochu si je přibarví. Do všech detailů vypráví o dění ve Velkém Dvoře, o práci ve stájích, o klisnách a jejich hříbátkách, která už jsou skoro tak velká jako závodní koně pana Tiedjena. Vypráví jí i o ryšavé Troje, která jí čím dál tím víc přirůstá k srdci. A nakonec jí řekne i o svém plánu vydělat si vlastní práci dost peněz na to, aby si mohla jednou koupit svého milovaného Větrníka.

Vztahy s bratry Henrichovými jsou také den ode dne lepší. Ani dům už Bily nepřipadá tak honosný a skličující jako poprvé. Brzy už se prochází slavnostně nazdobenými místnostmi bez nervózního

